

bolond, aki a becsületből üz
sportot s hiszi: a pénznek szaga van!
Karrieristát, élõsdit kiáltoz
a népfígõg a magamfajta ellen —
de odaülök én a húsos tálhoz —
ki nem látja a forradalmat bennem?
Szavamra, boldogul ki engem pártol!
Mi is lenne nélkülem a világból?

(1955. június 21.)

CSILLIK LÁSZLÓ

Enyészet ellen

Versed magasba szálljon!
Emeld jambusi vázón
szökellve, vagy talán
trocheus dallamán

lebegj, hogy kifejezzed,
mi áallá válna benned,
ne légy komédiás!
A ritmus csak, a váz.

A vers csontváza: ritmus,
de benne élet, szív, hús:
a kor méhén fogant
kiáltó gondolat.

Hiszed, hogy hús a romló,
s hogy az idõkoporsó
irgalmatlan veled
s a csontvázt õrzi meg?

S hogy a konok enyészet
sarává rág a féreg
mindent, mi hevület,
szent hit s cél volt neked?

S hogy abból, ami téged
oly biztosan vezérelt,
más nem marad, csak a
vigyorgó koponya?

S hogy műved majd kilobban,
s jövendõ századokban,
mit megfogalmazott,
csak értetlen dadog?

Ne hidd! van õsi balzsam,
és műved halhatatlan,
ha azt írod, amit
néped s korod tanít.

Ha ennek ritmusára
lobog fel versed árja,
ha milliárdnyi szív
szent dobbanásait

egy dobbanásba zenged,
és benne zeng szívednek
visszhangzó mámora:
nem némulsz meg soha!

Akkor leszel hatalmas,
halálon diadalmas,
mert ami benned ég:
örök emberiség.